

jeg mig at tro, at Udlandet vil betænke sig to Gange, før det behandler vore Underfaatter paa en anden Maade, end vi behandle dets Underfaatter. Det vilde ikke være saa vanskeligt for os, idetmindste paa Papiret, at opstille de almindelige Regler, som paa andre Steder gjælde i disse Forhold, for andre Landes Underfaatters Vedkommende, men det vilde dog altid være Noget, som man ikke vilde anse for ønskeligt, og der vilde da være Mulighed for Repræsentation. Udlandet vilde vel derimod søle sig besjætt til at tage Hensyn til det Land, som behandler deres Underfaatter med stor Billighed, og heri ligger der en større Garanti for vore Underfaatter i Udlandet, end der ligger i den tomme Trudsel, at vi kunne udsende Udlandinge af vort Land, naar Udlandet udsender vore Underfaatter af deres Land. Jeg maa overhovedet gjøre opmærksom paa, at denne Udvisningsret, saaledes som vore Forhold ere, er en Ret, som det forekommer mig, at den danske Regjering hellere maa være fri for at have, end den maa have den i et alt for stort Omfang. Jeg ser ikke rettere end, at der er to Slags Udvisninger, nemlig Udvisning i Kraft af en fremmed Regjerings Ønske, og Udvisning i Kraft af vedkommende Lands eget Ønske. Disse Udvisninger ville ligesaa godt kunde finde Sted, efter at vort Forslag er vedtaget, som før det er vedtaget, naar de overhovedet bør finde Sted. Det, at ingen Udvisning kan finde Sted, uden at Lovgivningsmagten har talt sit Ord med i Saget, er kun en Garanti imod, at der ikke finder nogen uretfærdig Udvisning Sted, og deri ligger slet ingen Fare for Landet. (Udfrydelse). Ja, det er ganske vist ingen absolut Garanti, thi den lovgivende Magt kan jo ogsaa være uretfærdig. (En Stemme: Hør!). Det kommer an paa, hvem der udgjør Flertallet, men i Almindelighed maa det dog siges, at det, at Repræsentationen skal paatales for at gjøre en saadan Handling gjældende i saadanne Tilfælde, indeholder en Garanti imod Uretfærdighed, og jeg ser ikke rettere, end at det er en Garanti, som ikke i fjerneste Maade skrider imod den Grundsætning, at man bør være Herre i sit eget Hus. Jeg tror heller ikke, at det vil medføre nogen Fare for Landet, thi dersom der virkelig er nogen saadan, tror jeg ikke, Nogen her vil paastaa, at dette Thing skulde modsætte sig eller forhindre en Lov om Udvisning af det Slags Folk. (Modsigelse). Ja, dersom Forholdet ikke kan oplyses, og dersom det er saa vanskeligt at finde ud af, at dette Thing ikke kan se det, tvivler jeg om, at det overhovedet er muligt at se det. Noget ganske Andet ere de Udvisninger, som finde Sted, ikke fordi Landet selv ønsker at blive af med Vedkommende, men fordi Udlandet ønsker, at man skal udvise Vedkommende. Her kommer vi ind paa et Punkt, hvorpaa jeg ikke tør gaa næriere ind, men jeg kan kun sige, at jeg tror, at Regjeringen med Hensyn dertil vil staa sig

bedre ved at have saa lidt Ansvar som muligt og ved at have en saadan Lov i Ryggen. Jeg tror, at vi ved denne Paragraf og ved saadanne Lovbestemmelser samt ved at hylde almindelige frifindede Grundsætninger ville være mere sikrede imod at komme til at udvise Folk, som vel efter juridiske Begreber og i juridisk Forstand kunne kaldes Udlandinge, men som i Birteligheden ere vore Landsmænd. Dersom vi derimod følge det almindelige europæiske Exempel og vedtage en almindelig Udvisningsret, kan det meget vel være, at vi kunne komme til at udvise netop dem, vi allerødigst ville udvise, og det er netop som Sikkring derimod, at denne Paragraf har stor Betydning. Jeg skal villig indrømme, at en saadan Fare ikke er for Haanden i dette Diebst, tilbels ogsaa fordi, at de paa hvem jeg nærmest tænker, for en stor Del endnu have Indfødsret, men for hvert Aar der gaar, kommer der flere og flere, som ikke have Indfødsret, og om en halv Snes Aar vil der være Mange, som vi meget nødig ville udvise, men som vi maafee kunne blive nødsagede til at udvise, dersom vi ikke have saadanne Lovbestemmelser, som gjøre det lidet ønskelig for en fremmed Magt at trænge paa. Deri ligger Paragrafens Hovedbetydning. Jeg veed nu meget vel, at den høitærede Justitsminister er enig med os i Udskilligt. Vi ere her vegne tilbage for den strenge Høvdelse af det Princip, vi havde opstillet, og vi ere gaaede til den Afværelse af Forslaget, som det havde, da det af den høitærede Minister blev forelagt i det andet Thing, men derved have vi da ogsaa ment at kunne blive staaende, og at kunne komme overens med det andet Thing. Den ærede Justitsminister talte om det andet Things Stilling, og denne Uttring lod mig formode, at Forslaget vilde støde paa Vanskeligheder der. Jeg skal dertil kun sige, at det andet Thing, hvis det støder paa Vanskeligheder der, derved vil have viist, at det ikke vil gjøre Gjengjæld for, hvad der er sket i dette Thing, og at det ikke lader sig bevæge af, at vi gjøre alt Muligt og vige tilbage, skjøndt jeg kan forsikre de Herrer, at der her hos os sandelig var langt varmere Ønske om at føre Loven tilbage til den Skikkelse, hvori den oprindelig kom fra Regjeringen, og hvori der er udtalt funde, kraftige og gode Principer, end at lade den staa i den Form, den nu har; thi jeg maa indrømme det ærede Medlem fra Thisted, at dette er en meget tvivlsom Fornøielse. Jeg tør imidlertid antage, at Regjeringen og det andet Thing sætte Pris paa Loven, og derfor have vi høiet os, saavidt det var os muligt; men skulde det andet Thing ved at staa paa sine Fordringer vise, at det ikke sætter Pris paa Loven, hvorfor skulde da vi gjøre os nogen Uleilighed? Jeg maa altsaa bede det høie Thing om ved den Afstemning, som nu forestaar, at stemme baade for første og for andet Stykke af Endringsforslaget under Nr. 6 til § 13, idet det jo bliver Gjenstand for delt Afstemning. Jeg